

PASARÉTI PRÉDIKÁCIÓK
refpasaret.hu

**Pasarét, 2025. június 8.
(pünkösdvasárnap)**

Szepesy László

A SZENTLÉLEK BIZONYSÁGA SZÍVÜNKBEN

Énekek: 549,1.2-3, 552,7, 364,1-2, 360,13-14

Lekció: Apostolok Cselekedetei 2,1-8.41

Alapige: Róma 5,5-8

„A reménység pedig nem szégyenít meg; mert az Istennek szerelme kitöltetett a mi szívünkbe a Szent Lélek által, aki adatott nekünk. Mert Krisztus, mikor még erőtlenekek voltunk, a maga idejében meghalt a gonoszokért. Bizonyára igazért is alig hal meg valaki; ám a jóért talán csak meg merne halni valaki. Az Isten pedig a mihozzánk való szerelmét abban mutatta meg, hogy mikor még bűnösök voltunk, Krisztus érettünk meghalt.”

Imádkozzunk!

Mennyei Édesatyánk az Úr Jézus Krisztus által, dicsőítünk és magasztalunk Téged ezen az ünnepen is, hiszen csodálatosan munkálkodtál, megdicsőítetted Fiadat, Krisztust, jobboldra ültetve, és ígérete szerint, ahogy azt kijelentetted Általa, elküldted a Szentlelket, aki csodálatos módon munkálkodott, hirdette a Róla szóló evangéliumot, több ezer ember szívét megváltoztatta, hitet ébresztett bennük, lelki örömet adott Tebenned, és Téged dicsőített.

Köszönjük Neked, hogy ma sem bízhatunk másban, és nem is akarunk, mint Szentlelked munkájában. Hisszük, hogy ma is, személyesen nekünk is arra van szükségünk, hogy Ő az életünkbe jőve beleszóljon, közbe avatkozzon mindabba, ami szívünkben zajlik, új emberré változtasson, hitet ébresszen, és engedelmességre indítson. Köszönjük Neked, hogy láthatjuk Őt így egymásban, a testvéri közösségben, mindabban a szabadításban, amit átélhetünk, láthatunk

gyülekezetünkben, egyházunkban. De akkor is, Urunk, amikor valaki éppen elbukik, akkor is alkalmat készítesz arra, hogy a Lélektől vezérelve Hozzád forduljunk, és kérjük kegyelmedet, bűnbocsánatodat, és annak bizonyosságát elhíve, Téged dicsőítsünk.

Könyörgünk is ezért, hogy ma is árasz ki Lelkedet, ébreszd magyar népünket, és kérünk, hogy gyülekezeteinkben is hirdettesd mindenhol a Krisztusról szóló evangéliumot, támassz hitet. Gondolunk határon túli testvéreinkre, gyülekezetekre, akiket vagy a háború vagy az árvíz sújt, vagy más megpróbáltatásoknak vannak kitéve. Kérünk, őket is emeld fel magadhoz, erősítsd meg igéd és Szentlelked által őket. Könyörgünk, hogy mindaz, amit hirdetsz, az hadd váljon erővé, hadd váljon léletté bennünk, hadd indítson minket még odaszántabb életre a hétköznapiakban, a munkában, a családi életünkben, házasságunkban, tanulásunkban. Kérjük, hogy így dicsőítsd magadat meg, és hogy használd fel ezt a mai alkalmat is, hirdettesd személyesen Te nekünk az ígét hitből hitbe, és nyisd meg szívünket igéd előtt, hadd lehessen ne csak világos, hanem minket mozdító, akaratra ösztönző.

Így kérünk, legyen áldásod együttlétünkön szent Fiadért, Krisztusért!

Ámen.

Igehirdetés

A mennybemenetel után 10 nappal, pünkösd ünnepén Jézus Krisztus korábban tett ígérete szerint az Atyával együtt elküldte a Szentlelket Jeruzsálembe, az ünnepre összegyűlt sokasághoz, aki sokféleképpen munkálkodott, és nagy csodát tett. Péter apostol egyszerű igehirdetését felhasználva 3000 férfit szólított meg aznap az Úr, akik csatlakoztak a tanítványokhoz, és így megalakult az első keresztyén gyülekezet. Ezt a csodálatos eseményt a Szentírás sok szemszögből közelíti meg. Én ma a felolvasott, a Pál apostol által írt szakaszon keresztül szeretném megmagyarázni, és rávilágítani arra a személyes, az ember szívében végbemenő folyamatra, amit a Szentlélek munkál bennünk, amelyről azt mondja Pál: „*az Istennek szerelme kitöltetett a mi szívünkbe a Szent Lélek által, aki adatott nekünk*”. Szeretném felhívni a figyelmet, hogy a Szentléleknek vannak olyan munkái és csodái, amelyek nem ismétlődnek meg, amelyekkel a Szentírásban találkozunk, de ma már nem. Az itt említett munka nem ilyen. A Szentlélek azon munkái közé tartozik ez, amelyet a mai napon is láthatunk, tapasztalhatunk, amelyet igaz hívőként átélhetünk, hogy „*Isten szerelme kitöltetett a mi szívünkbe*” a nekünk adott Szentlélek által. Hogy jobban megértsük, hogy mit is jelent ez, hogyan történik ez, szeretném, ha jobban megvizsgálánk Pál apostol szavait.

Először is fontos kikötnünk, hogy itt az 5. versben szereplő Istennek szerelme kifejezés, ami magyarul kétértelmű, Isten irántunk való szeretetére utal, nem pedig a mi Isten iránti szeretetünkre. Ezt a folytatásból, a 6-8. versekből értjük meg, amelynek végén, a 8. versben láthatjuk, hogy Pál arról beszél, hogy Isten a hozzánk való szerelmét miben mutatta meg: konkrétan Krisztus kereszthalálában és feltámadásában. Az egész 5. fejezet gondolatmenete is ezt támaszt-

ja alá, hiszen a kérdés, amiről szó van ebben az igeszakaszban, az, hogy honnan tudhatjuk, hogy Isten szeret minket. Honnan tudhatom személyesen, hogy Isten szeret engem?

Honnan tudhatjuk, hogy az Ő szeretete valóságos, és hogy nem egy délibáb-ot kergetünk? A pünkösdi tömeg, amelyet Péter apostol azzal vádolt meg, hogy megölték a Messiást, akit Isten küldött, honnan tudta meg, hogy Isten mégis megkegyelmezett nekik, és szereti őket? Pál válasza ebben az igében nagyon egyszerű és világos: onnan lehet megtudni, hogy Isten szeret minket, hogy az Úr olyan tapasztalatot ad nekünk az Ő szeretetéről a mi szívünkbe, amely önmagáról beszél és önmagát igazolja. Amikor ez megtörténik, amikor megtapasztaljuk Isten szeretetét, akkor tudjuk, hogy amit érzünk, az Isten szeretete. Itt tehát Isten szeretetének megtapasztalásáról van szó, erről beszél Pál. Ez a szubjektív megtapasztalás az alapja annak a bizonyosságunknak, hogy Isten irántunk való szeretete valóság, nem egy kitalált, beképzelt dolog. Pünkösöd napján a Pétert hallgató tömeg is szívében tapasztalt valami változást. Mert képzeljük bele magunkat az ő történetükbe. Felmennek az ünnepre, és hallanak férfiakat más-más élő nyelveken beszélni egy 50 nappal korábbi eseményről. Mint hogyha ma egy 50 nappal ezelőtti hírről hallanánk. Nekünk megszokott dolog a keresztről való beszéd, és mindaz, amit Jézus értünk tett, nekik ez új dolog volt. Beszéltek arról, amit Jézus Jeruzsálemben tett, és miközben hallgatták ezt, személyesen megérintette őket, pedig lehet, hogy ott se voltak, mert ugye a föld minden tájáról érkeztek az ünnepre zsidók. És mégis személyesen megérintette őket, és megbánták összes bűnüket. Megszomorodtak, és az lett a kérdés bennük, hogy mit cselekedjünk ezek után. Ezt követően a Szentlélek egy csodálatos megtapasztalást adott nekik: Isten szeretete felől bizonyosakká váltak. Isten engem is szeret! Ez adott nekik örömet, ez indította őket Isten imádatára, ezért dicsőítették Őt. Erről a tapasztalatról szeretnék a felolvasott ige alapján 4 dolgot elmondani.

Az első és legfontosabb az, hogy Isten szeretetének ez a megtapasztalása a szívünkben a Szentlélek által történik. Pál így fogalmaz: a Szentlélek által árad ki. Ezért mondja Pál: *„mert az Istennek szerelme kitöltetett a mi szívünkbe a Szent Lélek által, aki adatott nekünk”*. Bármit is mondunk erről a tapasztalatról, ez a legfontosabb: ez, hogy én érzem Isten szeretetét, nem az ember műve, hanem Istené. Ez Isten műve. Isten szeretetét érezni nem hétköznapi, szokványos dolog, nem olyan, mint amikor érzem a házastársam, a gyermekeim, a szüleim, a barátaim szeretetét. Ez nem valami megszokott, hétköznapi jelenség, hanem egy természetfeletti dolog megtapasztalása. Erre rá lehet és rá is kell csodálkoznunk, hiszen nem egy szokványos dolog. Nem áll a mi hatalmunkban előidézni. Nem életkörülményeink, nem élethelyzetünk következménye és terméke. Nem abból ered, hogy jó családból vagy keresztyén családból származunk. Isten szeretetének megtapasztalását a Szentléleknek köszönhetjük elsősorban. Nem te, nem én teszünk valamit, hogy megtörténjen, hogy átérezzük Isten szeretetét. A Szentlélek teszi ezt megtörténté. Ez az Ő műve. Ezt Pál világossá teszi.

Szomorú és elkeserítő az, ahogyan néhányan gondolkoznak, mert hallottam többekről, akik azt hiszik, hogy vannak emberek, akik ezt a szeretetet soha nem tapasztalhatják meg életkörülményeik miatt. Azt értem ezalatt, hogy némelyek szerint történhet olyan szörnyűség az emberrel (valamiféle bántalmazás vagy traumatikus élmény), ami miatt az ilyen hátterű ember nem ismerheti meg Isten szeretetét tapasztalati úton. Nem tapasztalhatják meg azt. Ez sajnos Isten hatalmának lebecsülését jelenti, és az emberi természet félreismerését tükrözi. Ráadásul, aki ilyen korlátokat szab Isten szeretetének, ezzel azt a benyomást kelti, hogy Isten szeretetének megismerése valójában valami evilági, tőlünk függő, körülményeink által meghatározott dolog. Pedig valójában mindez a Szentlélek szuverén, természetfeletti munkája, és nem neveltetésünk, sem pedig a velünk történő dolgok határozzák meg. Gondoljuk bele: hány olyan egészséges, kiegyensúlyozott jellemű felnőtt él, aki jó családi háttérből származik, és mégis összetéveszti saját jólétét Isten szeretetével? Mert azt hiszi és gondolja: ha jó életem van, sikeres vagyok, viszonylag béke van a családban, akkor Isten szeret engem. De aki ezt hiszi, hogy ez Isten szeretete elsődlegesen, az sajnos lelkileg nagyon rosszul áll, mert az ige mást tanít Isten szeretetéről. Ellenben Isten kegyelméből hány megtört és kisiklott életű ember van egyházunkban, aki minden várakozást felülmúlóan megízlelte Isten szeretetét a Szentlélek ereje által! Nem a körülményeink, nem a velünk történő dolgok határozzák meg, hogy Isten szeretetét megtapasztaljuk, hanem a Szentlélek munkálja azt bennünk. Ez az első dolog tehát, amit észre kell vennünk ezzel az élménnyel kapcsolatosan: a Szentlélek természetfeletti módon adja nekünk, nem ember, nem mi magunk, vagy bármilyen transzállapot juttat el minket erre. És ezt azért fontos hangsúlyozni, mert valahányszor Isten szeretetét tapasztalod meg a szívedben, akkor Őt lehet dicsőítened érte! Mert ez az Ő munkája és ajándéka, Szentlelke által árasztja ki az Ő szeretetét a te szívedbe. Neki jár ki a hálaadás ezért, Neki jár ki a dicsőség, és ezt nem szabad elhallgatnunk.

A második dolog, amit meg kell állapítanunk erről a tapasztalatról, hogy tényszerű, objektív tartalma van. Másképpen úgy is mondhatnám, hogy ezt a Lélek által munkált tapasztalatot történelmi események megismerésén keresztül kapjuk meg. Ennek a tapasztalatnak van egy ismereti része, tehát valamit meg kell tudnom előbb, hogy ezt megtapasztalhassam. És amit megtudok, azok mögött történelmi tények állnak. Konkretizálom, hogy még érthetőbb legyen. Péter apostol, amikor kiállt a tömeg elé, megtörtént eseményekről, tényekről beszélt: Jézus Krisztus elfogatásáról, elítéltetéséről, megfeszítéséről, haláláról, feltámadásáról és megdicsőüléséről. Ezek olyan események voltak, amelyeknek több ezer ember szemtanúja volt. Amikor Isten szeretetének megtapasztalásáról beszélünk, akkor ezeknek a történelmi eseményeknek az ismereti elemét nem hagyhatjuk ki. Nem hagyhatjuk ki Jézus Krisztus személyét, mert Isten az Ő szeretetének megtapasztalásához előbb azt akarja, hogy ismerd meg Jézus Krisztust és amit érted tett. Ennek végső oka az, hogy Krisztus nem dicsőülne meg a szívünkben egy olyan tapasztalat által, amely nem Krisztus megismerésén alapulna.

Hadd magyarázzam ezt is meg még érthetőbben. Tudjuk, hogy a Szentlelket azért küldte el az Atya és a Fiú a világba, hogy Krisztust dicsőítse (a Ján 16,14-ben maga Krisztus mondja ezt el nekünk). Ha a Szentlélek csak valamilyen boldogságféle érzést adna nekünk anélkül, hogy Krisztusról bármit is megtudnánk, azaz a Krisztusra vonatkozó gondolatok nem töltenék meg a szívünket és elménket, akkor Krisztus nem dicsőülne meg. A Szentlélek – bocsánat az erős hasonlatért – nem drogként működik: belénk kerülve valami kábult bódulatot okozva, valami jóleső érzést, ami átjár, és arra ráfogjuk, hogy az Isten szeretete, és közben nem vagyunk tudatunknál, és az eszünknek semmi köze hozzá. Nem, Testvérek, nem ilyen szeretetről beszél a Szentírás. Mennyei Atyánk irántunk való szeretetét összekapcsolta, összekötötte Fiának, Jézus Krisztusnak ismeretével és értünk végzett váltságmunkájával. Isten úgy döntött, hogy az Ő szeretetét így közvetíti felénk: Krisztus keresztfán végzett történelmi munkájának ismerete által adja azt nekünk. Mikor mi hallunk ezekről a történelmi eseményekről, ami Jézussal történt, az a Szentlélek munkája révén nekünk örömet szerez, hogy erről hallunk, és dicsőséget ad Krisztusnak. Lényegében véve az, hogy megtapasztaljuk Isten irántunk való szeretetét, válasz mindarra, amit Jézus Krisztus értünk tett. Ha nem tudjuk, mit tett Jézus Krisztus értünk, akkor hogyan válaszolunk az Ő szeretetére? Beszélhetünk akkor általánosan valamiféle szeretetről, de ez nem az, amiben Pál apostol szerint legjobban megmutatta Isten az irántunk való szeretetét. Ha Krisztus munkáját, kereszthalálát és feltámadását nem ismernénk, és a nélkül éreznénk Isten szeretetét, akkor Krisztus nem kapná meg a Neki járó dicsőséget. Pont ezért a Szentlélek mindig előbb Krisztusról akar beszélni velünk, és utána akarja bennünk a szeretet megtapasztalását munkálni. Ezért fontos nekünk is, hogy amikor Isten szeretetéről beszélünk, akkor ne csak new age-es, általános pszichológiai szeretetről beszéljünk, hanem Krisztuson keresztül tegyük meg azt, mert Rajta keresztül akarja az Ő szerelmét kiárasztani a mi szívünkbe Lelke által.

Hol találjuk meg ezt az ígéren? Az 5. vers és a 6-8. versek közötti kapcsolat árulja el ezt. Az 5. vers azt mondja, hogy Isten szeretetének megtapasztalása a Szentlélek által árad ki. A 6. vers ehhez a kijelentéshez pedig hogyan kapcsolódik? Egy „mert” szóval. Így folytatja Pál: *„Mert Krisztus, mikor még erőtlenség voltunk, a maga idejében meghalt a gonoszokért.”* Majd a 7. és 8. versben Pál kibontja számunkra azt a történelmi, objektív tényt, hogy Krisztus a tehetetlen, istentelen bűnösökért, értünk halt meg. Az a régi történelmi esemény értünk történt. Lehet, hogy én nem voltam ott személyesen, lehet, hogy nem kiabáltam semmit, de Isten összekötötte az életemet azzal az eseménnyel, mert értem is, és Testvér, érted is történt. Kristálytisztává a 8. versben teszi számunkra, amikor világosan kimondja ezt: Isten a hozzánk való szerelmét abban mutatta meg, hogy mikor még bűnösök voltunk, Krisztus értünk meghalt. Annyi ember keresi azt, hogy hogyan kaphatná meg Isten szeretetét. Itt a válasz.

Gondoljunk csak végig. Hogy lehet megkapni Isten szeretetét? Csak racionális úton? Valamit megismerek, egy eseményt, és ez az ismeret elég? Tanul-

mányozom, elgondolkodhatok rajta, és objektív tényként ismerem (8. vers), és ez már maga a szeretet? Vagy Isten szeretete csak valami érzés? Nincs köze a tudásnak hozzá? Isten szeretetét a Szentlélek árasztja ki a szívünkbe, hogy érezzük és biztosak legyünk benne mindenek ellenére is (5. vers)? A válasz az, hogy Isten összeköti ezt a kettőt: Krisztus megismerését, a racionalitásunkat, és az érzéseinket, a személyes megtapasztalást, a Szentlélek munkáját a szívünkben. Pál nem engedi, hogy ezeket a dolgokat szétválasszuk. Az Ige pont arra figyelmeztet minket, hogy ne merjünk választani közöttük, és ne merjük őket egymással szembeállítani: csak az ismeret, vagy csak az érzés. Isten szeretetét a szívünkben tapasztaljuk meg, mert a Szentlélek ott munkálkodik. De Isten szeretete a történelemben Krisztus tettében mutatkozott meg, és ez egyszerre igaz állítás, mind a kettő: van egy tény, ami megtörtént, és van egy érzés, amivel a Szentlélek engem hozzákapcsol ehhez. Van tudás a fejemben erről az eseményről, és van szeretet a szívemben, amiről a Lélek bizonyosságot tesz. Van az igazság, amit elhiszek, és a Lélek, aki azt megpecsételi.

A kulcskérdés az, hogy hogyan kapcsolódnak egymáshoz ezek. Az 5. vers és a 6-8. versek közötti kapcsolat alapján azt kell mondanunk, hogy ez ilyen egyszerűen történik: a Szentlélek veszi Krisztus halálának történelmi tényeit, és azt hirdeti. Pünkösöd csodája is a Krisztus haláláról szóló igehirdetés. Péter azért nem beszél másról, mint Krisztusról, mert ez Isten akarata, hogy Rajta keresztül vezessen el minket Isten szeretetének megtapasztalásához. Hirdeti az 50 nappal korábbi eseményeket, és itt tényleg csodálkozunk rá, hogy nekik ez nem volt annyira ismert esemény. Mi már több ezer év távlatából tudhatunk mindent erről az eseményről, de ott akkoriban ez még friss volt, 50 nap telt még csak el a feltámadás után, és lehet, hogy akik messziről jöttek, nem is hallottak róla, és erről az egy eseményről kellett beszélnie Péternek, nem más eseményekről, nem másról, amit Krisztus tett, hanem a haláláról és feltámadásáról. És amikor ezt megtette, hirdette Krisztus halálát és feltámadását, a Szentlélek megnyitotta a hallgatóság szívét, lelki szemeit, hogy meglássák ebben a történelmi tényben Isten szeretetének a szépségét, hogy azon keresztül Isten engemet is szeretett. Így, amikor meglátjuk lelkileg Krisztus művében Isten szeretetét, akkor a Szentlélek ezt a szeretetet tapasztalati úton önti a szívünkbe. Tehát ennek a szeretetnek van ismereti tartalma, nem – bocsánat a kifejezésért – eszetlen. Amikor megtapasztaljuk Isten szeretetét, akkor az nem olyan, mint valami homályos, new age-es dolog, testen kívüli élmény, vagy valami hipnotikus, vagy valami eksztatikus állapot, amit elménk kiürítése idéz elő. Az Isten szeretetének dicsőségével való beteljesedés az, amely Krisztus Jézusban mutatkozott meg, aki a mi bűneinkért halt meg, és a mi megigazulásunkért támadt fel. Amikor az ember ezt megtudja, elhiszi, hogy személyesen is kapcsolat áll fenn aközött és köztem, akkor a Szentlélek csodálatosan nekünk adja az Úr szeretetét.

Mindebből, amit eddig elmondtunk, egy kérdés is következik. Te, Testvérem, személyesen hogyan törekszel megtapasztalni Isten irántad való szeretetét? Ez egy egyénenként változó dolog lenne? Minden keresztyénnek meg kell

találnia a maga kis módszerét, hogy érezze Isten szeretetét? Életünk eseményeiben? Az imameghallgatások számában? Ha több imádságunkat és kérésünket teljesítette Isten, mint amennyit nem, akkor szeret? Viszont ha kevesebbet, akkor már nem? Hogyan tapasztaljuk meg Isten irántunk való szeretetét? Pál világosan elénk tárja ennek módját: ha a 6-8. versekben végiggondolod Krisztus halálát, feltámadását és mindent, amit az ige erről szól, akkor a Szentlélek ezen keresztül adja meg nekünk Isten szeretetének megtapasztalását. Miért? Mert a Szentlélek azért lett elküldve, hogy dicsőítse Jézus Krisztust. Őt akarja dicsőíteni. A Szentlélek nem hangulatjavító drog. Ő Isten szeretetének dicsőségét világítja meg Jézus Krisztus művében és személyében. Ő nyitja fel lelki szemeinket, hogy meglássuk ezt. Pünkösdkor Péter és a többi apostol ezért hirdette mindenkinek azt, amit Krisztus értük tett 50 nappal azelőtt.

Harmadszor, az is világosan kiderül az igéből, hogy ezt a szeretetet minden keresztyén valamilyen mértékben megtapasztalja. Emlékszünk az első alkalomra, amikor megtapasztaltuk a szívünkben, hogy Isten szeret bennünket, amikor elhittük, amikor éreztük? Miért mondom ezt? Pál ezt mondja az 5. versben: *„Istennek szerelme kitöltetett a mi szívünkbe a Szent Lélek által, aki adatott nekünk”*. Figyeljük meg, hogy kiről beszél itt Pál. A „mi” és a „nekünk” alatt ugyanazt a csoport érti. Két esemény: a Szentlélek megadása és a szeretet kiárasztása, de a „mi” és a „nekünk” egy és ugyanaz a csoport. Ugyanazok kapták meg a Szentlelket, akiknek szívébe kitöltetett Isten szerelme. De kinek adatott a Szentlélek? Pál válaszol erre a levél későbbi részében: *„De ti nem vagytok testben, hanem lélekben, ha ugyan az Isten Lelke lakik bennetek. Akiben pedig nincs a Krisztus Lelke, az nem az Övé”* (Róm 8,9). Itt három kifejezést használ Pál: Lélek, Isten Lelke és Krisztus Lelke. Ugyanarról a Szentlélekről beszél, itt nem többféle Lélekről van szó. Egy és ugyanaz. Aztán figyeljük meg, mit mond a 9b versben: *„Akiben pedig nincs a Krisztus Lelke, az nem az Övé”*. Elég súlyos kijelentés ez. Mit akar az apostol, hogy mit higgyünk? Akik hiszünk Jézus Krisztusban, higgyük azt is, hogy Isten Szentlelke adatott nekünk. Tehát minden igaz keresztyén megkapta a Szentlelket. Pál erről beszél a Róm 5,5-ben is, amikor azt mondja, hogy *„a Szent Lélek... aki adatott nekünk”*. Minden hívőnek. Nem volt borzongással járó élményünk meg más egyéb, de aki hisz igazán az Úrban, az megkapta a Szentlelket. A „mi” minden igaz keresztyént jelent tehát ebben az igeversben. Akik megkapták a Szentlelket, azok, akik megtapasztalják azt is, hogy *„Istennek szerelme kitöltetett a mi szívünkbe”*. Tehát Isten szeretetét is azok tapasztalják meg, akik hisznek. Hit nélkül nem tapasztaljuk meg Isten irántunk való szeretetét. Minden igazi keresztyén megtapasztalta ezt élete során, hogy Isten szeretete kiáradt a szívébe. Nemcsak elméletben, hanem élményként ismeri ezt. Én nem fogom sose elfelejteni azt, amikor először árasztotta ki Isten az Ő szeretetét a szívembe gimnazista koromban egy evangelizációs alkalmon. Sose felejttem el, hogy este milyen örömet és békeséget adott az Úr, és azóta is számtalan alkalommal hogyan győz meg az evangéliumon keresztül arról, hogy szeret engem Krisztusért. A Szentlélek megnyitja lelki szemeinket és szívünket, hogy meglássuk Isten Krisztusban való sze-

retetének gazdagságát és szépségét, Testvérek. Becsüljük ezt meg! Részben valami ilyesmit jelent keresztyénné lenni, hogy az ember megtapasztalja először ezt a szeretetet. Pünkösdkor a Pétert hallgató tömeg, hallva Krisztus történetét, szívében tapasztalta meg először a szomorúságot, és a kérdést feltették: mit cselekedjünk tehát? És utána hallották a kegyelmet: higgy az Úr Jézus Krisztusban! Isten irántunk való szeretetét a Szentlélek munkálja bennünk, és boldogan adja ezt nekünk, és pünkösd csodája ez, hogy egy nagy tömeg, több ezer ember megtapasztalta Isten szeretetét.

Végül pedig, negyedszer, arra hívja fel a figyelmünket az ige, hogy Istennek szeretetét életünk különböző szakaszaiban más-más mértékben tapasztalhatjuk meg. Nem egy folyamatosan magas lángon égő tűz, hanem változik. Miért mondom ezt? Azért, mert az 5. versben különböző igeidőkkel találkozunk. Engedjék meg a Testvérek, hogy egy kicsit a nyelvtannal foglalkozzak, mert fontos üzenetet tartalmaz nekünk ez az igevers. Pál más igeidőt használ akkor, amikor Isten szerelmének kiadásáról beszél, és mást, mikor a Szentlélek nekünk adásáról. A magyar fordításban ez sajnos nem érződik annyira, pedig egy nagyon fontos dolog. A Szentlélek nekünk adásáról úgy beszél, mint egy befejezett, egyszer s mindenkorra szóló cselekedetről, amimár megtörtént a múltban. Egyszer nekünk adatott, és azzal vége, azóta a miénk. Isten szeretetének kiadásáról azonban másként beszél itt Pál. Olyan igeidőt használ, ami egy múltbeli cselekedetről beszél, ami régen kezdődött el, aminek azonban van egy folyamatos hatása a jelenünkre, a mostra is. Isten szeretete egyszer, a múltban elkezdődött, de most is egy folyamatban lévő cselekedet, amit a Szentlélek végez. A Szentlélek tehát egyszer s mindenkorra nekünk adatott, nem fogjuk újra meg újra megkapni, és nincs is erre szükség. Isten szeretetének kitöltetése viszont folyamatos és változatos, mivel a Szentlélek minden keresztyénben, időről időre és személyenként változó módon cselekszi ezt.

Hadd hozzak három ígét ennek megmagyarázásához, és majd jobban fogják érteni a Testvérek, miről beszél Pál apostol. Először is a 2Thessz 3,5-re gondoljunk: *„Az Úr pedig”* – figyeljünk a kifejezésekre! – *„igazgassa a ti szíveteket az Isten iránt való szeretetre és Krisztus iránt való állhatatosságra.”* Itt Pál azért imádkozik, hogy Isten valamit tegyen a thesszalónikai gyülekezet tagjaiért. Mit szeretne, mit tegyen Isten velük? Azt akarja, hogy az Úr irányítsa, igazgassa a szívüket. Ez egy figyelemre méltó kifejezés! A szívnek vannak irányai, hajlamai. Egyik vagy másik dolog felé mozdul el és oda fordul. Afelé mozdul, amit vonzónak, kielégítőnek és értékesnek tart. Pál azért imádkozik, hogy Isten adjon a szívünknek egy olyan látást, amely Isten szeretetét észreveszi, vonzónak, kielégítőnek és mindennél értékesebbnek látja, mint a közönséges földi dolgokat.

Mi más lenne ez, mint Isten szeretetének megtapasztalása? És szükségünk van arra, hogy Isten így terelje a szívünket, hogy onnan, ahol most vagyunk lelkileg, eljussunk az Isten iránti szeretetre. Viszont mi csak úgy vagyunk képesek szeretni Istent, ha előbb megtapasztaljuk az Ő szeretetét, mert a mi szeretetünk mindig csak válasz lehet az Úr szeretetére. Szükségünk van arra, hogy

a Szentlélek ezt munkálja bennünk, különben Pál apostol nem imádkozna ezért, nem kérné Istent, hogy *„igazgassa a ti szíveteket az Isten iránt való szeretetre”*. Isten szeretetének megtapasztalása tehát időről időre és embertől függően más és más. Itt vagyunk mi, pasaréti keresztyének. Mindnyájan megízleltük Isten irántunk való szeretetét, és bízunk mindabban, amit Isten Krisztusban értünk tett. De a szívünk nem mindig állhatatos. Sodródik, ingadozik, elhajlik. Régen puritán elődeink mondták: „A keresztyének között sok az érzéketlenség az isteni dolgok iránt”. Ezért van szükségünk megújulásra. És ez, amiről Pál itt beszél, a megújulás. Amikor az Úr megragadja népe szívét, és Isten szeretete felé irányítja, igazgatja őket, akkor megtapasztalják Isten szeretetének kiáradását szívükbe a Szentlélek által. Amikor ez sok emberrel történik egy helyen, egy időben, ezt nevezhetjük ébredésnek, amikor sok ember szívét így igazgatja az Úr.

Másodszor, gondoljunk a 2Kor 13,13-ra: *„Az Úr Jézus Krisztusnak kegyelme, és az Istennek szeretete, és a Szent Léleknek közössége mindnyájatokkal.”* Mit kér Pál ebben az áldásban? Azt kéri Istentől, hogy tegye számunkra nyilvánvalóan jelenvalóvá és valóságossá az Ő szeretetét. Ezért kéri, hogy Isten szeretete legyen mindnyájatokkal! De miért kell ezt kérnie? Isten szeretete nincs mindig a hívőkkel? A Róm 8,35.39 nem azt mondja, hogy semmi sem választhat el minket Krisztus szerelmétől? Ha tehát semmi sem választhat el, akkor miért imádkozik így Pál apostol, hogy Isten szeretete legyen veletek? Azért, mert bár Isten szeretete mindig jelen van a hívőkkel, mi nem mindig tapasztaljuk Isten szeretetének jelenlétét. Egy meglévő dolog, amit nem tapasztalunk. Ezért Pál apostol imádkozik, és áldásként adja, hogy legyen veletek mindig Isten szeretete, hogy még nyilvánvalóbban megismertetné velünk az Ő szeretetét. Még nyilvánvalóbban, tapasztalhatóbban. Ezért úgy gondolom, hogy Pál valójában arra hív itt a 2Kor 13,13-ban, hogy Isten szeretete teljesebben és tudatosabban áradjon ki a szívünkbe.

És még egy igeszakaszt hadd hozzak. Ez egy imádság az Ef 3,14-19-ben, nagyon bonyolult, hosszú mondat, nem akarom az egészet magyarázni, csak 1-2 gondolatot hadd emeljek ki belőle, hadd olvassam fel. *„Ez okáért meghajtom térdeimet a mi Urunk Jézus Krisztusnak Atyja előtt”* – mondja Pál, azaz imádkozom értetek –, *„Akiről neveztetik minden nemzetség mennyen és földön, Hogy adja meg nektek az Ő dicsősége gazdagságáért, hogy hatalmasan megerősödjetek az Ő Lelke által a belső emberben; Hogy lakják a Krisztus a hit által a ti szívetekben; A szeretetben meggyökerezve és alapot véve, hogy megérthessétek minden szentekkel együtt, mi a szélessége és hosszúsága és mélysége és magassága az Isten jóvoltának, És megismerjétek a Krisztusnak minden ismeretet felülhaladó szeretetét, hogy ekképpen beteljesedjetek az Istennek egész teljességéig”*. Most visszafelé hadd menjek végig ezen a gondolatmeneten, de csak úgy felületesen, mert nincs időnk kifejteni. Pál azt mondja a 19. versben, hogy Isten egész teljességével be kellene teljesednünk, erre törekedni kellene. De hogyan vezet el erre Isten? Az előző gondolat: Krisztus felfoghatatlan szeretetét meg kell tapasztalnunk az Ő megismerésén keresztül. Ismerd meg Krisztust, és megtapasztalod az Ő szeretetét. És hogyan jön ez a

Krisztus szeretetének tapasztalati megismerése? A 18. versben Pál arra kéri őket, hogy gyökerezzenek meg, szilárduljanak meg a szeretetben, hogy valamennyire képesek legyenek felfogni az egyébként felfoghatatlan isteni szeretetet. És hogyan történik a szeretetben való meggyökerezés? Pál ezért imádkozik a 16-17. versekben: a Léleknek a belső emberben való megerősödése által történik ez, hogy Krisztus a hit által a szívünkben lakjon.

Összefoglalom: megint a Szentlélek munkájánál kötünk ki, Testvérek. A Szentlélek munkájával kezdődik minden. Vajon amit itt az Ef 3,14-19-ben halunk, az nem a Róm 5,5 egyszerű mondatának kibontása, hogy Isten szeretete kiárad a szívünkbe a Szentlélek által, aki nekünk adatott? Pál folyamatosan imádkozik ezért a megtapasztalásért. Miért tenné, ha nem azért, mert ez a tapasztalat időről időre és személyenként változik bennünk, nem érezzük Isten szeretetét ugyanúgy? Isten szeretetét tehát hogyan kell keresnünk? Itt 2 dologra hadd hívjam fel a figyelmet. Pál hogyan tette? Először is figyelmeztet: ne üresítsük ki a fejünket, mint a meditálók szokták tenni, hanem töltsük meg a szívünket Krisztus igazságával, az Ő igéjével, tudjunk meg minél többet arról, hogy Isten mit tett értünk. Ezek után a Szentlélek tanúskodni fog nekünk az Ő szeretetéről. Tehát Isten Lelke az Ő igéjén keresztül fog munkálkodni a szívünkben, ezt higgyük el, ezért hangsúlyozzuk, hogy mennyire fontos a bibliaismeret, mennyire fontos az igét tanulni, nem csak olvasni. Pál tehát mit mond? Az első dolog ez: az igével való megtöltekezés. Másodszor pedig azt kell tennünk, amit Pál: imádkozni ezért a szeretetért, ezért a megtapasztalásért. Pál hány-szor tette ezt meg? Olvassuk el a leveleit! Most is csak 3 igét idéztem. Imádkozunk érte! Pál újból és újból megtette ezt a két dolgot. Írt leveleket a gyülekezetben lévő testvéreinek, hogy elméjüket és szívüket Krisztusra irányítsa, és megtöltse azt az Ő igéjével, az Ő ismeretével. És aztán a levélben külön imádkozott, hogy a Szentlélek adjon nekik lelki látást, hogy lássák annak dicsőségét, amiről ír, hogy megtapasztalják Isten szerelmét.

Pünkösd nagy csodája, szabad ezt így mondanom, nemcsak a nyelveken szólás ajándéka volt, hanem a Szentlélek azon munkája, hogy több ezer ember egyszerre, személyesen megtapasztalta, hogy a hirdetett ige elhívésén keresztül a szívébe árad Isten szeretete, megtapasztalta Isten szerelmét a szívében, és ez hatalmas csoda, amikor ezt munkálja a Szentlélek. Munkálja bennünk is ezt az Úr, keressük ezt a szeretetet igéjének tanulmányozásán és elhívésén keresztül, és imádkozzunk ezért, és szeretteinkért is tegyük ezt meg, akik még nem ismerik, akik még nem tapasztalták meg Isten szeretetét. Hirdessük nekik Krisztust, és imádkozzunk a Szentlélek munkájáért, hogy kiárássa az Úr szerelmét az ő szívébe is.

Imádkozzunk!

Felséges Urunk, Istenünk, köszönjük Neked pünkösd csodáját, a Szentlélek hatalmas munkáját, amellyel több ezret megmentett az üdvösségre. Köszönjük, hogy Pétert és a többi apostolt is arra indította, hogy Krisztusról, az Ő haláláról és feltámadásáról beszéljen, hiszen Te Őt akarod megdicsőíteni Lel-

ked által, és a Te szeretetedet Őbenne akartad megmutatni, hogy mikor még bűnösök és gonoszok voltunk, Ő akkor már meghalt értünk. És ezzel megmutatod szereteted nagyságát, hiszen gonosz emberért alig hal meg valaki, jóért is kevesen, és Te a Te ellenségeidért, az Ellened lázadókért, értünk adtad életedet. Köszönjük Neked, amikor legelőször elhihettük és megtapasztalhattuk ennek a szeretetnek a kiadását, és köszönjük, hogy azóta számtalan alkalommal tetted ezt. Köszönjük, hogy azt a választ fogalmaztad bennünk is, adtad meg természetes módon, hogy Krisztust dicsőítsük, hogy Őt magasztaljuk, hogy oda-szánásra, Neked való engedelmességre akarjunk törekedni. Kérjük, hogyha megfáradtunk ebben az életben, ha a bűn lehúz bennünket, vagy e világ gondja és baja valóban gazként körbevesz bennünket, szívünket és minden ígét, amit adsz, Te adj szabadulást, megújulást.

Könyörgünk, Urunk, hogy népünk is hadd ismerhessen meg, adj ébredést közöttünk. Látod, milyen babonásokban, milyen földi dolgokhoz ragaszkodva töltjük mindennapjainkat, nem törődve az örök élettel, amit Te kínálsz nekünk, pedig el se tudjuk képzelni, milyen hatalmas gazdagság az. Kérünk Téged, ebben adj szabadulást nekünk.

És kérünk, hogy erősítsd meg szolgálóidat, gyermekeidet, hadd lehessünk személyes biznyságtévőid. Pünkösdkor bátorságot adtál az apostoloknak kiállni és Rólad biznyságot tenni. Add ezt a bátorságot nekünk is családunk, szeretteink körében. Könyörgünk, hogy gyülekezetünk egész szolgálata hadd újuljon meg, hadd erősödjön meg ebben is, és hirdettessék továbbra is a Terólad szóló evangélium.

Könyörgünk betegeinkért, akik testileg nem, csak lélekben tudnak velünk lenni, áldd meg az ő ünneplésüket is, és kegyelmed szerint erősítsd meg őket a belső ember szerint, hogy a test fájdalmait el tudják hordozni. Kegyelmed szerint adj szabadulást.

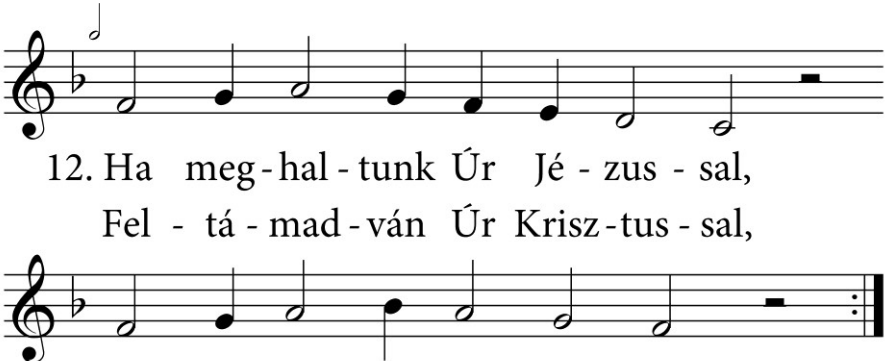
Imádkozunk a vizsgálókért. Áldd meg őket, emlékeztessd őket a megtanulakra.

Könyörgünk minden testvérünkért a gyülekezetben, fiatalért, idősért egyaránt, vezess bennünket Krisztus útján, Őt követve, hogy valóban Őt dicsőítő életet tudjunk élni, amely gyümölcsként áldást hoz mások számára is.

Köszönjük, hogy kegyelmesen hordozol, megtartasz, Szentlelked által sok mindent adsz és munkálsz a mi szívünkben, legyen áldott érte háromszor szent neved!

Ámen.

(360)

12. Ha meg-hal - tunk Úr Jé - zus - sal,
Fel - tá - mad - ván Úr Krisz - tus - sal,
Nem il - lik már vét - kez - nünk;
Le kell a bűnt vet - kez - nünk.
Mint meny - nye - i la - ko - sok
Le - gyünk tisz - ták, o - ko - sok;
Mint tes - té - nek s ven - dé - gé - nek
Szük - sé - ges len - nünk szen - tek - nek.

13. Isten ártatlan Báránya, / Méltó vagy, hogy végy áldást,
Mert érdemed azt kívánja, / Végy tőlünk hálaadást!
Végy örök dicsőséget, / Hatalmat, tisztességet,
Mert értünk megölettettél, / Atyádnak eleget tettél.
14. Add, Úr Jézus, halálodban, / Követnünk életedben,
Szentséges tudományodban, / Szelíd szenvedésedben.
Légyünk alázatosak. / Mindenhez irgalmasak;
Segélj erre Szentlelkeddel, / Oktass, vezérelj igéddel!